

3657. Enefte Beh. af Forfl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 3658

udtale mig videre om Indenrigsministerens Bemærkning desangaaende. Naar det derimod er sagt om 6 af disse Forslag — jeg skal ikke uleiliggelige mig med at nævne dem — at de alle ere kalkulatoriske saaledes, at hverken Indtægterne eller Udgifterne blive mindre eller større, hvilke Summer der saa sættes ind i Finantsloven — det er sagt af Udvalgets Ordfører i det andet Thing — da maa det bero paa en Misforstaaelse, mod hvilken jeg paa Flertallets Vegne maa nedlægge Indsigelse. Det gaar ikke an at mene, at man kan bruge, hvad man vil til Tryksager og andre Kontorudgifter til Postvæsenet og til andre slige Poster. Der har, forekommer det mig, været en stor Tilbøjelighed til efter en Fortolkning og en Udvi-ling, som det vilde føre mig for vidt nu at komme ind paa, at gjøre mange af disse Poster i Finantsloven til saadanne, som Folkethinget ikke tør have nogen Mening om eller nogen Myndighed til at røre ved. Der er saa mange af disse ifølge Normalbudgetsbegrebet udenfor staaende Poster, der betragtes som kalkulatoriske, at man i særlig Grad er bleven opfordret til at lægge Mærke til og nedlægge Indsigelse imod saadanne Udtalelser. Jeg skal minde om, hvad der vil fremgaa af Flertallets Betænkning, at man især i flere Retninger har bevilget betydelig større Beløb til Postvæsenets Bestyrelse end i tidligere Aar, men at der dog maa være en vis skjønson Grænsse, og at man ikke ret vel kan vænne Administrationen til uden fornødent Bevis at give den Alt, hvad den forlanger. — Jeg kommer nu til Forslaget under Nr. 14, som ogsaa er et af de omtalte 5 Punkter, og som angaar de dansk-vestindiske Ders Bidrag til Statsfornødenhederne. Jeg skal henvise til Erklæringen, og dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Post staaar paa Finantsloven paa det samme Steb, hvor Ministeren selv har sat den, den er opført med det samme Beløb, hvormed Ministeren har opført den, Teksten er ligeledes laant fra Ministeren og udtrykker fuldstændigere end den tidligere Text, hvad Meningen med Beløbet er. Altsaa, en Post paa Finantsloven, der baade hvad Text, Sum og Plads angaar er den høitærede Ministers egen Post, er Ministeren en bestemt Modstander af, og det endog i den Grad, at han finder, at den ikke blot er uantagelig for ham — den Talemaade kjende vi jo godt —, men ogsaa for enhver kommende Regjering. Der bestaar ganske vist — og det har streifvis været berørt under en tidligere Debat — en Menings-

forskjel mellem den høitærede Finantsminister og Udvalgets Flertal angaaende Opfattelsen af et Par Bestemmelser i Kolonialloven. Den høitærede Finantsminister mener nemlig, at det er ugjærligt at fastsætte denne Indtægt fra de vestindiske Der alene paa Finantsloven og ikke tillige paa en særlig Lov, hvormod Flertallet mener, at det meget vel lader sig gjøre at fastsætte den paa Finantsloven uden at sende denne til Vestindien; thi det forlanges ikke i Kolonialloven. Man er imidlertid i Realiteten enig med den høitærede Finantsminister med Hensyn til dette Beløb, som dog formentlig senere maa forhøies. Man er vistnok her kommen ind paa en Skraaplan, hvilket ikke er heldigt, saa meget mindre som Staten, naar man sammenholder Udgifterne til Centralbestyrelsen med denne Indtægt, snarere vil komme til at give Bidrag til disse Der, end den vil faae Indtægt af dem, ikke at tale om andre Udgifter, som vi have til Verne, og som i flere Retninger ere forbundne med Risiko, om end ikke for Liden med store Tab. Denne Meningsforskjel har imidlertid, som sagt, for Diebliffet ingen Betydning, da vi for Diebliffet ere enige om det Indhold, den særlige Lov har, og skjøndt Flertallet — da man har gjort sig en Fornøielse af særlig at oplyste dette Spørgsmaal til et Spørgsmaal, der vedrører hele vort Forhold — ikke kan have nogen stor Tilbøjelighed til at røre ved denne særlige Lov, er det dog vistnok Finantsudvalgets Mening nu i Slutningen af Samlingen at søge dette særlige Lovforslag fremmet. — Forslaget under Nr. 15 er ligeledes et af Brændpunkterne. Det angaar Afdrag i Præstefalds-Indtægter og er velbekjendt. Dette Spørgsmaal har ligeledes været noget forfæret opfattet, idet man har ment, at det var Folkethingets Hensigt ved dette Forslag at foregribe den frie Bestemmelse, som Lovgivningsmagten i det Hele maatte komme til med Hensyn til Posteringen paa Finantsloven og Anvendelsen af Præstetien samt de øvrige til Geistligheden henlagte Lønninger. Dette strider imidlertid bestemt imod, hvad Flertallet har udtalt i sin Betænkning, og man har derfor forundret sig over, at man ikke har villet indse, at Ministeren netop ved den Fremgangsmaade — vi have tilladt os at kalde det en egenraadig Fremgangsmaade —, som han har brugt i dette Forhold, søger at præjudicere Spørgsmaalet om Lovgivningsmagtens frie Bestemmelse, hvormod vort Forslag netop gaar ud paa at værne om Rigsdagens Ret. Det er muligt, at man, naar